

Kate McConnell deed haar ogen open. Waar was ze? Er hingen felle lampen boven haar. Beweging. Het geluid van een gillende sirene.

Ze deed haar ogen weer dicht en opende ze nog eens, in de hoop dat dit op de een of andere manier allemaal weg zou gaan. Maar dat was niet zo.

Een ambulance. Ze lag in een ambulance.

Wat was er gebeurd?

Ze hoorde een mannenstem achter zich. ‘Een vrouw van rond de vijfenveertig met diverse verwondingen. Bloeddruk negentig over zestig. Hartslag honderdveertig. Vijfentwintig ademhalingen per minuut, kort en oppervlakkig.’

Elke bult of put in de weg bezorgde haar pijn, een verlamme pijn in haar borst en pijnsteken in haar rechterbeen. Kate probeerde naar haar borst te grijpen, maar haar armen waren vastgegespt. Ze lag ongecontroleerd te huiveren. Haar blauwe sweater en broek waren doorweekt – iets nats en plakkerigs. Bloed. Hij had het over *haar*.

Een korte flits: haar auto die over de gladde weg schoof, verbrijzeld glas en verkreukeld metaal. *Een auto-ongeval*. Er welde paniek in haar op. Ze had een ongeluk gehad.

De krant zou later weten te melden dat het het ergste ongeval was dat ooit op dat gedeelte van de I-95 was voorgevallen, tussen Washington en Baltimore: vijfentwintig auto's, zes vrachtwagens en één bus. Het was die maandag een graad of dertien geweest, een schitterende dag. Maar dinsdag was het gaan vriezen, wat nogal ongebruikelijk was voor oktober. Een plotseling opstekende sneeuwstorm liet binnen tien minuten

ruim vijf centimeter sneeuw achter die iedereen verraste, inclusief de chauffeurs op de I-95.

De stem achter haar vervolgde zijn kalme, klinische inschatting. ‘Wisselend bij en buiten bewustzijn. Vermoedelijk verwondingen aan het hoofd.’

‘Help,’ fluisterde ze. Elke ademteug voelde rauw aan. Ze kreeg niet genoeg lucht binnen. Duizelig. Ze probeerde het nog eens. ‘Help.’

‘Hou vol. Probeer wakker te blijven.’ Er boog zich een jonge man over haar heen, die oogcontact met haar maakte. Zijn stem klonk kalm, maar ze zag de bezorgdheid in zijn ogen.

Ze probeerde te knikken, maar dat lukte niet.

‘Blijf stilliggen. We zijn op weg naar het ziekenhuis.’

Alles in haar wilde zich losworstelen van de banden en de brancard, maar ze kon zelfs haar hoofd niet eens bewegen. Er straalde pijn vanuit haar borst en been naar de rest van haar lichaam.

Daar was de stem weer. ‘Ze bloedt hevig uit een snee in haar rechterbeen – het lijkt op een open breuk. Mogelijk interne bloedingen.’

Het bleef enkele seconden stil en het enige geluid dat ze hoorde, was het gegons van de banden over het asfalt.

‘Doe ik. We zijn er met een minuut of vijf à tien, afhankelijk van het verkeer.’

Wat was er gebeurd? Kate herinnerde zich de ochtend, toen ze zich van de ene activiteit naar de andere haastte en haar oude stationwagen zo hard op zijn staart trapte, dat hij helemaal begon te schudden. Even snel naar de supermarkt, terug naar huis, dan een ritje van dertig kilometer om een warme maaltijd naar een vriendin te brengen die herstellende was van een

operatie, daarna naar de stomerij en dan nog vijf dingen die op haar lijstje stonden. En toen was het begonnen te sneeuwen.

De stomerij. Ze was op weg geweest naar de stomerij, maar waarvoor ook alweer?

Ze voelde een hand op haar voorhoofd en ze deed haar ogen open. Het gezicht van de jonge man kwam weer in beeld. Zijn nerveuze ogen bestudeerden haar.

‘Hoe heet u?’

Ze probeerde zich te concentreren. Hoe ze heette?

‘Kate... McConnell.’ Ze hijgde elk woord eruit.

‘Uw geboortedatum?’

Ze probeerde antwoord te geven, maar het was allemaal te verwarrend. Er welden tranen op in haar ogen.

‘Het geeft niet. Zorg maar gewoon dat u wakker blijft.’

‘Wat is er gebeu...?’ Ze wilde haar zin afmaken, maar ze kreeg het gewoon niet voor elkaar.

‘U was betrokken bij een auto-ongeval op de snelweg.’ Hij controleerde haar pols. ‘Een kettingbotsing. Het is daar een puinhoop.’

Haar mond ging open, en weer dicht, waardoor haar vraag onuitgesproken bleef. Ze kreeg eenvoudigweg even geen woord over haar lippen.

‘Matt.’ Ze wist uiteindelijk hijgend de naam van haar zoon te noemen. ‘John.’ Haar man.

‘Er was niemand bij u in de auto. Blijft u maar gewoon rustig liggen. Alles komt in orde.’

Ze voelde het lichte heen en weer zwaaien van de ambulance wanneer die andere auto’s passeerde. De stem verdween naar de achtergrond en kwam weer terug. Ze sloot haar ogen.

Er kwam een nieuwe gedachte bij haar op. Ze zou kunnen sterven. Zou het zo aanvoelen, het einde? Zo snel? Terwijl er nog zoveel niet af was?

‘Ik denk niet dat mijn leven er zoveel toe doet,’ had ze tegen een vriendin gezegd. ‘Ik ben al bijna vijftientig jaar christen en ik heb nog niets bereikt. Ik kan geen enkele levende ziel aanwijzen op wie ik invloed heb gehad, zelfs niet in mijn eigen familie.’

‘Natuurlijk heb je dat wel. Je zit in het zangdienstcomité van de kerk, je brengt elke week maaltijden rond naar mensen die het moeilijk hebben en je schrijft altijd Bijbelteksten op voor mensen.’

‘Maar zijn dat dan belangrijke dingen?’ had Kate gevraagd. ‘Dingen die er echt toe doen?’

John. Hij deed ertoe. En Matt.

‘O, mam,’ hoorde ze Matt zeggen. ‘Dat geloof je toch allemaal niet echt?’

Matt had zijn geloof vaarwel gezegd toen hij naar de universiteit ging en kwam nu helemaal niet meer in de kerk.

Ze wist niet tot hem door te dringen.

Zou ze echt doodgaan?

Iemand tilde een van haar oogleden op. Het was de jonge man. Hij wierp een nauwkeurige blik in haar oog, alsof hij haar ziel bestudeerde.

‘Wakker blijven.’

Ze voelde de ambulance iets overhellen en toen de ruk van een snel genomen bocht.

‘Help,’ snakte Kate nog eens toen ze een stekende pijn in haar zijde voelde.

‘Blijf erbij, hè?’

Een golf duizeligheid. En toen niets meer.

John McConnell zat over de documenten op zijn bureau gebogen en met volle concentratie richtte hij zich op het onderzoek dat voor hem lag. Achter hem reikten kasten vol juridische boeken tot aan het plafond.

‘Meneer McConnell. Een telefoontje. Lijn drie,’ zei zijn secretaresse vanuit de deuropening.

‘Ik zei, geen telefoontjes.’ Zijn ogen bleven op het papier gericht.

‘Dat weet ik, maar...’

‘Ik ben me er echt wel van bewust dat we hier allemaal weg moeten.’

Vanuit zijn kantoor op de twaalfde verdieping had hij de sneeuw zien vallen. Er lag al vijf centimeter in zijn raamkozijn en er begonnen op het internet meldingen van ongevallen op te duiken.

‘Heb je die wijzigingen in het onderzoek van Johnson al doorgevoerd?’ vroeg hij.

Hij probeerde zich opnieuw te concentreren op het werk dat voor hem lag. Het was nogal ingewikkelde materie en nu was hij zijn concentratie kwijt.

‘Het is het ziekenhuis.’

Hij keek op. Haar bleke gezicht en grote ogen verbrijzelden zijn kalmte. Er voer een huivering van angst door zijn middenrif. Er was iets ergs gebeurd. Hij *wist* het gewoon. Hij liet

de hoorn in eerste instantie uit zijn vingers glippen, maar wist hem toen met een bevende hand naar zijn oor op te heffen.

‘Met John McConnell.’

‘U spreekt met het Metropolitan Medical Center. Er is een ambulance op weg hierheen.’

‘Is alles goed met hem?’ Johns stem klonk te hoog. Zijn gedachten vulden zich met beelden van Matt. Zijn zoon was een onervaren chauffeur en met deze sneeuw...

‘Meneer McConnell, het gaat om uw vrouw.’

‘Mijn vrouw?’

‘Ja. Kate McConnell. Ze heeft een ongeluk gehad. Ze wordt hierheen vervoerd.’

‘Hoe is het met haar? Wat is er gebeurd?’ Zijn gedachten werden overspoeld door miljoenen vragen. Hij zag Kate voor zich zoals hij haar vanmorgen had achtergelaten, toen ze de oude stationwagen stond vol te laden met de was voor de stomerij, enkele zakken gescheiden afval en maaltijden en lekkerrijen voor vriendinnen.

‘Hé, je neemt ze toch niet *allemaal* mee?’ had hij gezegd toen hij haar met de chocoladecupcakes naar buiten zag lopen.

Kate had geglimlacht, waardoor er kuiltjes in haar wangen waren verschenen. ‘Ik heb er een paar voor jou bewaard.’

Hij raakte het briefje aan dat hij vanmorgen in zijn attaché-koffertje had gevonden. *Maak je over geen ding bezorgd.* Haar nette handschrift leek bijna los te komen van het hagelwitte papier.

Kate barstte van de energie en ook van het leven. Wat was er gebeurd?

‘Meneer McConnell? Bent u daar nog?’

‘Ja. Sorry.’

‘We hebben nog geen details, maar komt u alstublieft zo snel mogelijk hierheen.’

‘Ik kom er meteen aan.’

John McConnell liet het dossier voor wat het was en rende naar de lift.

Matt zat in de collegezaal toen hij zijn telefoon voelde trillen. Hij dacht erover om het te negeren. Het onderwerp van dit college had zijn interesse. Het enige andere wat zijn interesse had, waren zijn plannen voor het weekend. Het was vrijdag en hij wist nog niet hoe de komende dagen eruit zouden zien. Misschien had Joe kaartjes te pakken kunnen krijgen voor het Rusty Bucket-concert. Matt trok zijn telefoon uit zijn zak.

Noodgeval. Bel me.

Een sms'je van zijn vader. Dat was nogal ongewoon. Zijn vader belde hem vrijwel nooit, laat staan dat hij hem een sms'je stuurde. Er moest iets zijn gebeurd. Matt was blij dat hij achterin was gaan zitten. Hij liet zijn boeken open op zijn tafeltje liggen en glipte de gang op. Hadden ze de lege bierflesjes onder de veranda gevonden? Hij belde zijn vader. Zou hij nu een verhaal over zich heen krijgen over zijn drinkgedrag en alle juridische gevolgen die dat kon hebben?

‘Pa?’

Matt zette zich schrap voor wat hij over zich heen zou krijgen.

‘Er is iets met je moeder gebeurd, Matt. Ze heeft een onge-

luk gehad. Ze is met een ambulance op weg naar het Metropolitan.’

Plotseling viel alles weg: de gang, de collegezaal, het college dat hem zo had opgeslokt. Alles was verdwenen. De woorden die uit zijn telefoon kwamen, waren opeens alles.

‘Niet ma.’

Het wilde niet bezinken.

‘Wel, dus. Ik weet niet hoe ze eraan toe is. Kom zo snel mogelijk naar het ziekenhuis. Ik ben al op weg.’

Matt kreeg geen woord meer over zijn lippen.

‘Matt? Ben je er nog?’ Hij hoorde de bezorgdheid in de stem van zijn vader.

‘Ja.’

‘Lukt het wel om hierheen te rijden?’

‘Tuurlijk, pa.’

De verbinding werd verbroken.

Matt bleef als versteend staan. Zijn moeder. Dat *kon* niet. Ze was de sterkste persoon die hij kende. Hij had haar met het grootste gemak de moeilijkste situaties het hoofd zien bieden en ook nog eens diverse tegelijk. ‘Mega-ma,’ noemden zijn vrienden haar. Een kleine, blonde vrouw die alles onder controle had. Hij kon zich zijn Mega-ma niet in een ambulance voorstellen. Het moest iets anders zijn. Iemand had haar auto geleend. Zoiets.

Hij wachtte tot zijn telefoon weer zou beginnen te trillen, dat zijn vader hem zou terugbellen met de mededeling dat het allemaal één grote vergissing bleek te zijn. Maar wat als het *geen* vergissing was? Nee, zo moest hij niet denken. Hij moest zijn hersens bij elkaar houden. Hij moest naar het ziekenhuis.

Een vlaag koude wind raakte Kates gezicht toen de deuren van de ambulance opengingen, waardoor ze met een schok bij bewustzijn kwam. Ze hoorde stemmen. De geluiden kwamen als een lawine op haar af denderen. Het ongeval. Ze was bij een ongeval betrokken geraakt. Ze deed haar ogen open omdat ze beweging voelde. Mensen graaiden door de kleine ruimte om haar heen en praatten allemaal tegelijk.

‘Kate McConnell, traumapatiënt.’

‘Ik heb haar. Klaar? Tillen.’

Ze voelde een rukje toen de brancard naar achteren werd getrokken en zag daarna lampen en opgejaagde sneeuw. De vieltjes raakten de grond en met enkele seconden waren ze binnen. Er zweefden gezichten met witte mondkapjes en groene kleding boven haar. Ze werd aangeraakt door in latexhandschoenen gestoken handen.

Twee blauwe ogen keken haar recht aan.

‘Ik ben dokter Belding,’ zei een kalme stem. ‘Ik zorg verder voor u.’

Het witte doktersjasje gaf haar vertrouwen. Zijn grijze haar duidde gevoelsmatig op ervaring. Hij wist wat hij deed. Geen angst in zijn ogen.

‘We vechten ons hier samen doorheen,’ zei hij. ‘Probeer wakker te blijven.’

Het gezicht wendde zich half af en werd toen opeens een en al zakelijkheid.

‘Hoe staat het met de infusen?’ vroeg hij aan het ambulancepersoneel.

Een van de mannen stond iets op een klembord te schrijven.
‘Ze lopen allebei goed door.’

Dokter Belding greep de voorkant van de brancard en kwam in beweging. ‘Meteen door naar een behandelkamer en dan aan de beademing.’

Ze reden haar snel door een lange, groene gang. Ze gingen de bocht om en de beweging hield even op, als het keren van het getij, en toen bewogen ze weer naar voren, een brandschone ruimte in met glimmend metalen apparaten en bakken met steriele, witte pakketjes. Van alle kanten werd ze bestookt met gezoem en gepiep. De gehandschoende handen bewogen zich weer over haar heen, waarbij ze de banden losmaakten en haar sweater en broek losknipten.

‘Wat is de bloeddruk?’

‘Zeventig over vijftig. En aan de linkerkant een verminderde ademhaling.’

‘Gooi die infusen open.’

Het leek maar niet tot Kate door te dringen wat er allemaal met haar gebeurde.

‘Hoort u mij?’ Dokter Beldings stem bereikte haar door haar verwarring heen.

‘Kunt u me horen?’ Luider, deze keer. ‘Als u me hoort, steek dan een duim op.’

Kate wilde wel, maar de kleinste beweging leek haar al te zwaar te vallen. Ze concentreerde zich. Ze vocht met alle vastberadenheid die ze maar kon opbrengen. Haar duim kwam iets omhoog.

‘Mooi. Laten we er eerst maar eens wat antibiotica tegenaan gooien en ook wat morfine.’

Kates lichaam was niet van haar. Ze voelde hoe iemand haar mond opendeed en een slang in haar keel schoof. *Nee. Nee. Ik ben hier*, wilde ze zeggen. *Ik ben hier nog steeds*. Ze was hulpeloos en de chaos kolkte om haar heen. Maar te midden van dat alles was daar dat mosterdzaadje van vrede. *De Here is mijn Herder*.

Natuurlijk. Psalm 23. Dat was de reden geweest dat ze terug was gegaan naar de stomerij. Ze had die psalm in het jasje van Matt laten zitten.

Er kwam een herinnering bovendrijven, een levendig beeld van haarzelf aan de keukentafel, waar ze nauwkeurig Psalm 23 overschreef op een stuk wit papier. Ze schreef zo netjes en duidelijk als ze kon en bad bij elke zin. En toen vouwde ze het papiertje twee keer dubbel en stopte ze het in de zak van Matts wollen peacoat. Ze zag het hem in gedachten al vinden en lezen. Hoe konden de beloften erin en het duidelijke beeld van God als zijn Herder hem nou *niet* raken?

In plaats daarvan – boosheid.

Hoelang zou ze nog met hem moeten vechten? En waarom hielp John haar niet bij haar gevecht?

En nu dit.

De blauwe ogen van dokter Belding kwamen in zicht.

‘U kunt nu uitrusten,’ zei hij. ‘Wij zorgen verder voor alles.’

Wacht even. Wie vertelde haar nu dat ze moest uitrusten? Het verwarde haar. Wilde God dat ze zou uitrusten? Nee. Niet uitrusten. Ze moest nog zoveel doen. Ze moest uit bed en hier verdwijnen. Ze was nog niet klaar voor vandaag.

Nog niet, Heer, bad ze. Alstublieft nog niet.

‘Dit is *WBAL* live vanaf de I-95, waar zich zojuist een kettingbotsing heeft voorgedaan.’ John zette zijn autoradio iets harder. Het verkeerslicht sprong op groen en al snel weer op rood. Dit was al de derde keer dat hij iets verder in dezelfde rij voor hetzelfde verkeerslicht opschoof.

‘Je hoort de traumahelikopters over me heen komen. Overal liggen brokstukken en bagage, waardoor beide rijstroken zijn versperd.’ John boog zich iets naar voren om niets te missen.

Het bleef maar sneeuwen. Grote, witte, natte vlokken vormden een steeds dikkere laag op zijn motorkap. Zijn ruitenwipers bewogen ritmisch voor zijn ogen langs en probeerden zijn zicht op de weg voor hem helder te houden. Hij vocht tegen een steeds sterker wordende angst.

‘Het aantal doden staat op vijftien en er zijn veel gewonden gevallen bij deze vreselijke kettingbotsing op de I-95. Het dodental stijgt nog steeds. Als u er vanavond niet per se uit hoeft, blijft u dan alstublieft thuis. En nu, terug naar het weer.’

Hij schrok van een claxon. Het licht was weer op groen gesprongen en het verkeer om hem heen kwam in beweging. Hij trok voorzichtig op en de auto rolde langzaam over de gladde kruising, in de richting van het ziekenhuis.

Ik zou eigenlijk moeten bidden. ‘God...’

Er kwam niets. Waar waren die schitterende gebeden wanneer je er eentje nodig had? Kate was altijd degene die voor iedereen bad. Maar wie bad er voor Kate?

Het beeld van Kate die gewond in haar oude stationwagen hing, borrelde ongewild op in zijn gedachten. *Niet aan denken.* Hij moest niet te veel nadenken. *Waarom had ze dat oude ding willen houden?*

‘Rij er nou maar gewoon naartoe,’ mompelde hij tegen zichzelf. ‘Er is gegarandeerd een manier om dit te op te lossen. Er is altijd wel een manier om alles te op te lossen.’ Dat had hij tijdens zijn studie rechten geleerd. Hij hoopte dat het waar was.

‘We zijn weer bij u terug met het weer en met nieuws over de ergste sneeuwstorm in de geschiedenis van Baltimore.’

John zette de radio uit en richtte zijn volle aandacht weer op de weg voor hem.

Toen Matt naar het ziekenhuis reed, hoorde hij de sirenes door de stad blèren. Hij huiverde in zijn lichte sweater. Het verkeer reed maar langzaam door de sneeuw en over de spekgladde wegen. Matt had het gevoel alsof hij droomde en alles in slow motion bewoog.

Dit kon allemaal niet waar zijn. Het was een vergissing. Wanneer hij eenmaal in het ziekenhuis was, zou alles opgehelderd worden. Ze zouden er tijdens het avondeten hartelijk om kunnen lachen. Hij probeerde zich zijn gezin voor ogen te halen, knus en gezellig aan tafel, terwijl ze grappen maakten over ambulances en ziekenhuizen, maar hij kreeg het beeld niet scherp.

Hij probeerde niet te denken aan het laatste wat hij tegen zijn moeder had gezegd. Hij was zo boos geweest. Niemand had geweten wat deze dag zou brengen.

‘Schiet op,’ mompelde hij gefrustreerd tegen het verkeer. ‘Schiet op.’

Hij stuurde voorzichtig om een verkeersheuvel heen en hoopte dat hij niet zou gaan glijden met die half gesmolten sneeuw op de weg. Zijn telefoon ging en hij nam op.

‘Pa?’

‘Waar zit jij?’

‘Ik ben op weg... ergens in het verkeer.’

‘Wees voorzichtig, Matt. Het is echt noodweer. Doe rustig aan.’

‘Goed, pa.’

Zijn stem brak en plotseling kwamen de eerste tranen. Het begon nu pas door te dringen.

De Here is mijn Herder. De psalm gaf Kate vrede toen ze daar op die brancard lag, niet in staat om zich te bewegen of iets te zeggen. Ze hoorde stemmen om haar heen, maar het leek een film of een televisieprogramma dat over iemand anders ging.

Dokter Belding sprak nog steeds op een toon alsof hij het over het weer had.

‘Laat iemand Orthopedie bellen. En laten we even een röntgenfoto van dat been maken. En doe ook meteen maar van de borst. En laten we een drain in haar borst aanleggen. Ik denk dat we met een hemothorax te maken hebben.’

De pijn begon weg te trekken toen de morfine zijn werk begon te doen. Kate zakte weg.

Toen ze haar ogen weer opendeed, werd ze door een lange, groene gang gereden. Ze hoorde stemmen over haar brancard heen zweven.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Een flinke kettingbotsing op de I-95.’

‘Dat meen je niet. Ze ziet er niet best uit. Gaat ze het red-
den?’

‘Dat weet je nooit met die traumapatiënten. Ik heb ze in be-
roerdere staat gezien die het hebben gehaald... maar niet veel.’

Kate deed haar ogen weer dicht. *Ik zou weleens kunnen ster-
ven.* Het was vreemd, maar op dit moment was de gedachte aan
de dood eigenlijk helemaal niet zo beangstigend of verwarrend.
Het was gewoon een gedachte, die boven kwam drijven vanuit
de mist in haar hoofd.

Ze wilde haar gezin nog niet verlaten, vooral niet na haar
gesprek die ochtend met Matt. Zijn boze gezicht verscheen in
haar gedachten.

‘Mam, ik heb die psalm gevonden die je in mijn zak hebt
gestopt. Ik wilde dat je daar eens mee ophielde.’ Hij ramde zijn
boeken in zijn rugzak. ‘Je wilt gewoon mijn leven bepalen.
Dat heb je altijd al gedaan. Waarom kap je hier niet gewoon
mee?’

‘Maar Matt, het is Psalm 23,’ had ze gezegd, alsof dat alles
verduidelijkte.

‘Hou er nou toch gewoon mee op.’

‘Matt, God wil jouw Herder zijn. En hij is een ongelofelijk
goede Herder. Hij zal voor alles zorgen wat je nodig hebt en je
beschermen en...’ Ze wist dat ze beter haar mond kon houden,
maar dat lukte haar gewoon niet.

‘Hou op, mam. Hou hier gewoon mee op.’

‘Maar, Matt –’

‘Nee!’